

forslaget medførte Forandringer paa saa mange Punkter, og navnlig fordi dets 4de Kapitel lagde den hele Naadighed over Boets Behandling i Hænderne paa Arvingerne, saaledes at disse kunde tvinge Skifteretten til at bruge en Fremgangsmaade, som var uforenelig med Kreditorernes Interesser, i Modsetning til hvad der nu finder Sted. Jeg vil dog bede det ærede Medlem ikke at glemme, at der er Tale om, hvad der skal ske i det Tilfælde, at Proklama ikke udstedes. Nu mener jeg for det Første, at naar der kan være nogen Tvivl om et Bos egentlige Status, vil der gjerne være En eller Anden af Arvingerne, som vil være tilbøjelig til at ønske Forholdet ordnet, inden han udsætter sig for et mulig betydeligt Pengeansvar; men dernæst er det jo ingenlunde uden videre lagt i Arvingernes Magt ved de Boer, der omhandles i Kap. 4 at bestemme, om Proklama skal udstedes eller ikke. Betingelsen for, at Proklama skal udstedes eller undlades, er, at alle Arvingerne ere myndige eller enige; i det Tilfælde altsaa, at der er en eneste umyndig Arving, bliver Proklama at udstede, med mindre Proklamaets Ikke-Udstedelse bliver approberet af Skifteretten, og i det Tilfælde ere vi jo altsaa paa det samme Standpunkt, som vi nu ere paa. Er der imidlertid kun myndige Arvinger, som alle ere tilstede og nærværende, saa staar det i Arvingernes Magt at forlange privat Skifte og Deling, men saa have Arvingerne ogsaa efter den nuggjældende Ret i deres Saand at lade være at udstede Proklama og at foretage de formentlige Forurettelser imod Kreditorerne. Man kan ganske vist tænke sig noget Saadant, at en Arving reiser til Amerika. Er han i Amerika, naar Arvelæderen dør, saa finder der jo offentlig Skiftebehandling Sted. Betingelsen for privat Skiftebehandling er, at alle Arvingerne ere tilstede, og Betingelsen for, at Kapitel 4 kommer til Anvendelse, er, at alle Arvingerne erklære sig enige at overtage Arv og Gjæld. Det ærede Medlem tænker sig nu, at alle Arvingerne ere tilstede i det Dieblit da Dødsfaldet finder Sted, men at de reise til Amerika, efterat de have faaet deres Part af Arven. Ganste rigtigt, noget Saadant kan finde Sted, men det forekommer mig, at han her stiller sig en meget vanskelig Opgave, thi han vil dog formentlig indrømme, at man ikke kan sikke Kreditorerne imod den ubehagelige Omstændighed, at deres Debitorer kunne reise til Amerika. Naar man som sagt tager Tingen praktisk, saa tror jeg virkelig ikke, at Spørgsmaalet har saa overmaade meget at betyde, men overfor Hensynet til Kreditorerne staar det naturlige og berettigede Hensyn til Arvingerne, og det er et Hensyn, som fremtræder med saa megen større Vægt, som det er hjemlet ved den nu gjældende Ret, og det er dog — som den ærede Dødsfører gjorde opmærksom paa — en Ting, som ikke kan være Arvingerne ligegyldigt, om de ved at udstede Proklama

blive forpligtede til at betale de Kreditorer, der melde sig, uden Hensyn til, at Kreditorer efter Forvrieningen ellers maafte være pligtig til at vente flere Aar med at faae Betaling. Hvad der desuden efter min Mening kan være af lige saa stor Interesse for Arvingerne, er at kunne faae Boet hurtigt opgjort. Tiden kan her være af overordentlig stor Betydning. Det kan være af Interesse for Arvingerne at faae Boet opgjort, for at enhver især af dem kan komme i Besiddelse af den Eiendom, den Bedrift eller Vidskomhed, som naturligen kan falde til ham, og det kan maafte medføre overmaade store Forulempelser for Arvingerne, om det skal være mindst 3 eller 6 Maaneder, inden Opgjørelse kan finde Sted, efter som der er mere eller mindre fjerne Kreditorer. Jeg tror nu, at det Tilfælde, hvor de tilstedeværende Arvinger blive enige om, at der ikke skal udstedes Proklama, kun vil indtræffe, hvor Boets Tilstand er saaledes, at Arvingerne — som dog komme til at høde derfor, naar Gjælden ikke bliver betalt i rette Tid — i god Tro gaa ud fra, at man kan gaa til Boets Deling. Jeg negter naturligvis ikke, at der kan være enkelte Tilfælde, hvor Sagen stiller sig anderledes, men naar man tager Sagen praktisk, saa skal man veie, om der er mest Sandsynlighed for den ene eller den anden Art af Tilfælde. Det er isølge disse Betragtninger, at det forekommer mig, at de stærke Angreb, som ere gjorte paa Lovforflagets § 53 og den bestaaende Ret, ikke ere ganske vel begrundede.

Oyenbøll: Jeg maa allerførst forvare mig imod, at jeg i fjerneste Maade skulde have den Lante, som den ærede Justitsminister udtalte, at vi Folk fra Landet skulde have bedre praktisk Indsigt end Folk i Kjøbenhavn. Det er jo en Lante, som ikke engang vilde finde mere Tilslutning derved, at man indrømmede, at Folk fra Landet havde en tilsvarende mindre theoretisk Indsigt. Men jeg vil dog ikke tilbageholde, at naar man lever ude blandt Befolkningen og hender Smaafolk der og ser de Smaaskifter, som der finde Sted, og ser, hvorledes de behandles, faar man maafte ofte et noget andet Syn paa Forholdene, end de kunne faae, som aldrig have haft Leilighed til at se Stigt. Jeg beklager, at der ikke er et eneste af de ærede Medlemmer fra Bønten bagved mig, som have deltaget i denne Diskussion; jeg vilde da maafte have faaet en Støtte for min Mening, at Forholdene paa Landet ofte give Anledning til at se en Sag fra en ganske anden Side, end man kan se Sagen i Frastand. Jeg skal ikke komme ind paa nu at gennemgaa alle de Argumenter for og imod de foreslaaede Forslag, som vi have hørt; men mit Hovedargument, som den ærede Minister vilde slaa ihjel, nemlig at en Arving kunde være i Amerika, tror jeg, maa blive staaende. Den ærede Minister yttrede, at det nem-